

TABELA ZGODNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU:		Projekt ustawy o zmianie ustawy Prawo restrukturyzacyjne oraz niektórych innych ustaw			
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO/ WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH:		Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ram restrukturyzacji zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów a także zmieniająca dyrektywę (UE) 2017/1132 (dyrektywa o restrukturyzacji i upadłości)			
PRZEPISY UNII EUROPEJSKIEJ					
Jedn. red.	Treść przepisu UE	Konieczność wdrożenia T / N	Jedn. red.	Treść przepisu/ów projektu	Uzasadnienie uwzględnienia w projekcie przepisów wykraczających poza minimalne wymogi prawa UE (**)
Art. 1 ust. 1 lit. a) – c)	1. Niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy dotyczące: a) ram restrukturyzacji zapobiegawczej dostępnych dla dłużników znajdujących się w trudnych sytuacjach finansowych, w przypadku gdy zachodzi prawdopodobieństwo niewypłacalności, z myślą o zapobiegnięciu tej niewypłacalności i zapewnieniu rentowności dłużnika; b) postępowań prowadzących do umorzenia długów zaciągniętych przez niewypłacalnych przedsiębiorców; oraz c) środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów.	N		Przepis o charakterze ogólnym – nie wymaga implementacji.	
Art. 1 ust. 2 lit. a) – h)	2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do postępowań, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, jeżeli dotyczą one dłużników będących: a) zakładami ubezpieczeń lub zakładami reasekuracji w rozumieniu art. 13 pkt 1 i 4 dyrektywy 2009/138/WE; b) instytucjami kredytowymi w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;	N		Przepis o charakterze ogólnym – nie wymaga implementacji.	

	c) firmami inwestycyjnymi lub przedsiębiorstwami zbiorowego inwestowania w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 2 i 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; d) kontrahentami centralnymi w rozumieniu art. 2 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 648/2012; e) centralnymi depozytami papierów wartościowych w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 909/2014; f) innymi instytucjami lub podmiotami finansowymi wymienionymi w art. 1 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy 2014/59/UE; g) podmiotami publicznymi podlegającymi prawu krajowemu; oraz h) osobami fizycznymi niebędącymi przedsiębiorcami.				
Art. 1 ust. 3	3. Państwa członkowskie mogą wyłączyć z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy postępowania, o których mowa w ust. 1, które dotyczą dłużników będących podmiotami finansowymi innymi niż te, o których mowa w ust. 2, świadczącymi usługi finansowe podlegające szczególnym zasadom, na mocy których krajowe organy nadzoru lub organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dysponują szerokimi uprawnieniami interwencyjnymi porównywalnymi do uprawnień określonych w prawie Unii i w prawie krajowym w odniesieniu do podmiotów finansowych, o których mowa w ust. 2. Państwa członkowskie informują o tych szczególnych zasadach Komisję.	N		Przepis o charakterze ogólnym – nie wymaga implementacji.	
Art. 1 ust. 4	4. Państwa członkowskie mogą rozszerzyć zakres stosowania postępowań, o których mowa w ust. 1 lit. b), na niewypłacalne osoby fizyczne niebędące przedsiębiorcami. Państwa członkowskie mogą ograniczyć stosowanie ust. 1 lit. a) do osób prawnych.	N		Wstęp do definicji zawartych w dyrektywie.	
Art. 1 ust. 5	5. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że ramy restrukturyzacji zapobiegawczej, o których mowa w ust. 1 lit. a), nie obejmują następujących roszczeń lub nie mają wpływu na następujące roszczenia: a) roszczenia istniejące lub roszczenia przyszłe obecnych lub byłych pracowników; b) roszczenia alimentacyjne wynikające z więzi rodzinnych, pokrewieństwa, małżeństwa lub powinowactwa; lub c) roszczenia, które wynikają z odpowiedzialności deliktowej dłużnika.	T	Art. 1 pkt 14 projektu	w art. 151 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie: „2. Układ nie obejmuje wierzytelności ze stosunku pracy chyba że wierzyciel wyraził zgodę na objęcie jej układem. Zgodę na objęcie wierzytelności układem wyraża się w sposób bezwarunkowy i nieodwołalny, najpóźniej przed przystąpieniem do głosowania nad układem. Zgoda może zostać wyrażona ustnie do protokołu zgromadzenia wierzycieli. 3. Układ obejmuje także wierzytelności zabezpieczone przeniesieniem na wierzyciela własności rzeczy, wierzytelności lub innego prawa.”;	

Art. 1 ust. 6	6. Państwa członkowskie zapewniają, aby ramy restrukturyzacji zapobiegawczej nie miały wpływu na nabyte uprawnienia do wypłat związanych z pracowniczymi programami emerytalnymi.	N		Implementację zapewniają już art. 151 i art. 160 Prawa restrukturyzacyjnego.	
Art. 2	1. Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje: 1) „restrukturyzacja” oznacza środki, których celem jest restrukturyzacja przedsiębiorstwa dłużnika i które obejmują zmianę składu, stanu lub struktury aktywów i pasywów dłużnika lub jakiegokolwiek innego elementu struktury kapitałowej dłużnika, na przykład sprzedaż aktywów lub części przedsiębiorstwa, oraz – w przypadku gdy tak przewidziano w prawie krajowym – sprzedaż jako przedsiębiorstwa kontynuującego działalność, a także wszelkie niezbędne zmiany operacyjne, lub połączenie tych elementów; 2) „zainteresowani uczestnicy” oznaczają wierzycieli, w tym – w przypadku gdy ma to zastosowanie zgodnie z prawem krajowym – pracowników, lub grupy wierzycieli oraz – w przypadku gdy ma to zastosowanie zgodnie z prawem krajowym – udziałowców, na których, odpowiednio, roszczenia lub udziały plan restrukturyzacji bezpośrednio ma wpływ; 3) „udziałowiec” oznacza osobę, która posiada udział własnościowy w dłużniku lub w przedsiębiorstwie dłużnika, w tym akcjonariusza, w zakresie, w jakim osoba ta nie jest wierzycielem; 4) „wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych” oznacza przyznane przez organ sądowy lub administracyjny lub zastosowane z mocy prawa czasowe zawieszenie przysługującego wierzycielowi prawa do egzekucji roszczenia wobec dłużnika oraz, w przypadku gdy tak przewidziano w prawie krajowym, wobec podmiotu trzeciego udzielającego zabezpieczenia, w kontekście postępowania sądowego, administracyjnego lub innego postępowania, lub prawa do zajęcia lub sprzedaży w trybie pozasądowym majątku lub przedsiębiorstwa dłużnika; 5) „umowa wzajemna podlegająca wykonaniu” oznacza umowę pomiędzy dłużnikiem a jednym lub większą liczbą wierzycieli, na mocy której strony mają jeszcze niewykonane zobowiązania w momencie przyznania lub zastosowania wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych;	N		Definicje na potrzeby skrótowego posługiwania się określeniami w dalszej części dyrektywy.	

6) „kryterium ochrony najlepszych interesów wierzycieli” oznacza kryterium, które jest spełnione, gdy żaden wierzyciel wyrażający sprzeciw nie znalazłby się w przypadku planu restrukturyzacji w gorszej sytuacji, niż ta, w jakiej taki wierzyciel znalazłby się w przypadku likwidacji – czy to w drodze stopniowej likwidacji, czy sprzedaży jako przedsiębiorstwa kontynuującego działalność – gdyby na mocy prawa krajowego zastosowano normalną kolejność zaspokajania w postępowaniu likwidacyjnym, albo w przypadku zastosowania drugiego najlepszego w kolejności scenariusza alternatywnego, gdyby plan restrukturyzacji nie został zatwierdzony; 7) „nowe finansowanie” oznacza każdą nową pomoc finansową zapewnioną przez istniejącego lub nowego wierzyciela w celu realizacji planu restrukturyzacji i która jest uwzględniona w tym planie restrukturyzacji; 8) „finansowanie przejściowe” oznacza każdą nową pomoc finansową zapewnianą przez istniejącego lub nowego wierzyciela, która obejmuje co najmniej pomoc finansową w okresie obowiązywania wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych, i która jest racjonalna i niezwłocznie konieczna, aby zapewnić kontynuowanie działalności przedsiębiorstwa dłużnika lub aby utrzymać lub zwiększyć wartość tego przedsiębiorstwa; 9) „przedsiębiorca” oznacza osobę fizyczną prowadzącą działalność handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub zawodową; 10) „całkowite umorzenie długów” oznacza uniemożliwienie egzekucji od przedsiębiorców ich niespłaconych zobowiązań podlegających umorzeniu lub umorzenie niespłaconych zobowiązań podlegających umorzeniu jako takich, w ramach postępowania, które mogłoby obejmować sprzedaż majątku lub plan spłaty wierzycieli, lub oba; 11) „plan spłaty wierzycieli” oznacza plan wypłat wierzycielom przez niewypłacalnego przedsiębiorcę określonych kwot w określonych terminach, lub okresowe przekazywanie wierzycielom pewnej części pozostającego do dyspozycji dochodu przedsiębiorcy w okresie wymaganym dla uzyskania umorzenia długów;				
--	--	--	--	--

	12) „nadzorca restrukturyzacyjny” oznacza każdą osobę lub podmiot powołane przez organ sądowy lub administracyjny do przeprowadzenia, w szczególności, jednego lub większej liczby następujących zadań: a) pomoc dłużnikowi lub wierzycielom w przygotowaniu lub negocjowaniu planu restrukturyzacji; b) nadzór nad działalnością dłużnika podczas negocjacji dotyczących planu restrukturyzacji oraz przedkładanie sprawozdań organowi sądowemu lub administracyjnemu; c) przejęcie częściowej kontroli nad majątkiem lub sprawami dłużnika podczas negocjacji.				
Art. 2 ust. 2	Do celów niniejszej dyrektywy następujące pojęcia należy rozumieć zgodnie z definicją zawartą w prawie krajowym: a) niewypłacalność; b) prawdopodobieństwo niewypłacalności; c) mikro-, małe i średnie przedsiębiorstwa (zwane dalej „MŚP”).	N		Odesłanie do definicji zawartych w prawie krajowym.	
Art. 3 ust. 1	1. Państwa członkowskie zapewniają, aby dłużnicy mieli dostęp do jednego lub większej liczby działających w sposób jasny i przejrzysty narzędzi wczesnego ostrzegania, które pozwalają wykryć okoliczności, które mogłyby prowadzić do pojawienia się prawdopodobieństwa niewypłacalności i które mogą zasygnalizować dłużnikowi konieczność podjęcia niezwłocznych działań. Do celów akapitu pierwszego państwa członkowskie mogą korzystać z aktualnych technologii informatycznych do celów powiadomień i komunikacji internetowej.	N		Implementacja jest zapewniona – System Wczesnego Ostrzegania został uruchomiony z dniem 1 lipca 2021 r. przez MRPiT we współpracy z PARP.	
Art. 3 ust. 2	2. Narzędzia wczesnego ostrzegania mogą obejmować: a) mechanizmy alarmowe w przypadkach, gdy dłużnik nie dokonał określonych rodzajów płatności; b) usługi doradcze świadczone przez organizacje publiczne lub prywatne;	N		j.w.	

	c) zachęty w ramach prawa krajowego dla osób trzecich posiadających stosowne informacje dotyczące dłużnika, takich jak księgowi, organy podatkowe lub organy ds. zabezpieczenia społecznego, aby podmioty te sygnalizowały dłużnikowi niekorzystne zmiany.				
Art. 3 ust. 3	Państwa członkowskie zapewniają, aby dłużnicy i przedstawiciele pracowników mieli dostęp do stosownych i aktualnych informacji dotyczących dostępności narzędzi wczesnego ostrzegania, a także postępowań i środków dotyczących restrukturyzacji i umorzenia długów.	N		j.w.	
Art. 3 ust. 4	Państwa członkowskie zapewniają, aby informacje dotyczące dostępu do narzędzi wczesnego ostrzegania były dostępne online oraz aby informacje te były łatwo dostępne i przedstawione w sposób przyjazny dla użytkownika, w szczególności dla MŚP.	N		j.w.	
Art. 3 ust. 5	Państwa członkowskie mogą przewidzieć wsparcie dla przedstawicieli pracowników w zakresie oceny sytuacji ekonomicznej dłużnika.	N		Przepis o charakterze fakultatywnym – nie wymaga implementacji.	
Art. 4 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy zachodzi prawdopodobieństwo niewypłacalności, dłużnicy mieli dostęp do ram restrukturyzacji zapobiegawczej, które pozwalają im przeprowadzić restrukturyzację, z myślą o zapobieżeniu niewypłacalności oraz zapewnieniu ich rentowności – bez uszczerbku dla innych rozwiązań pozwalających uniknąć niewypłacalności – a tym samym ochronie miejsc pracy i utrzymaniu prowadzonej przez siebie działalności.	N		Implementację zapewniają już art. 1 i art. 3 Prawa Restrukturyzacyjnego.	
Art. 4 ust. 2	Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że dłużnicy, którzy zostali skazani za poważne naruszenia obowiązków w zakresie rachunkowości lub księgowości na mocy prawa krajowego, mają możliwość dostępu do ram restrukturyzacji zapobiegawczej jedynie po podjęciu przez dłużników odpowiednich środków w celu rozwiązania kwestii, które doprowadziły do skazania, z myślą o zapewnieniu wierzycielom niezbędnych informacji, które pozwolą im podjąć decyzję podczas negocjacji dotyczących restrukturyzacji.	N		Przepis o charakterze fakultatywnym – nie wymaga implementacji.	
Art. 4 ust. 3	Państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić test rentowności na mocy prawa krajowego, pod warunkiem że taki test ma na celu wykluczenie dłużników, którzy nie mają szans na zapewnienie rentowności, oraz że może być on przeprowadzony bez szkody dla majątku dłużników.	N		Przepis o charakterze fakultatywnym – nie wymaga implementacji.	

Art. 4 ust. 4	Państwa członkowskie mogą ograniczyć liczbę przypadków, w których dłużnik może mieć dostęp w danym okresie do ram restrukturyzacji zapobiegawczej przewidzianych na podstawie niniejszej dyrektywy	N		Przepis o charakterze fakultatywnym – nie wymaga implementacji.	
Art. 4 ust. 5	Ramy restrukturyzacji zapobiegawczej przewidziane na podstawie niniejszej dyrektywy mogą obejmować jedno lub większą liczbę postępowań, środków lub przepisów, z których niektóre mogą być stosowane w kontekście pozasądowym, bez uszczerbku dla wszelkich innych ram restrukturyzacji na mocy prawa krajowego. Państwa członkowskie zapewniają, aby takie ramy restrukturyzacji w spójny sposób przyznawały dłużnikom i zainteresowanym uczestnikom prawa i zabezpieczenia przewidziane w niniejszym tytule.	N		Implementację zapewnia już art. 2 Prawa Restrukturyzacyjnego.	
Art. 4 ust. 6	Państwa członkowskie mogą wprowadzić przepisy ograniczające zaangażowanie organu sądowego lub administracyjnego w ramach restrukturyzacji zapobiegawczej do przypadków, w których jest to konieczne i proporcjonalne, zapewniając jednocześnie, aby prawa wszelkich zainteresowanych uczestników i odpowiednich zainteresowanych podmiotów były zabezpieczone.	N		Przepis o charakterze fakultatywnym – nie wymaga implementacji.	
Art. 4 ust. 7	Ramy restrukturyzacji zapobiegawczej przewidziane na podstawie niniejszej dyrektywy są dostępne na wniosek dłużników.	N		Implementację zapewnia już art. 7 Prawa Restrukturyzacyjnego	
Art. 4 ust. 8	Państwa członkowskie mogą także przewidzieć, że ramy restrukturyzacji zapobiegawczej przewidziane na podstawie niniejszej dyrektywy są dostępne na wniosek wierzycieli i przedstawicieli pracowników, z zastrzeżeniem zgody dłużnika. Państwa członkowskie mogą ograniczyć ten wymóg uzyskania zgody dłużnika do przypadków, gdy dłużnikami są MŚP.	N		Przepis o charakterze fakultatywnym.	
Art. 5 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby dłużnicy korzystający z postępowań dotyczących restrukturyzacji zapobiegawczej zachowywali całkowitą, lub przynajmniej częściową, kontrolę nad swoim majątkiem i nad bieżącą działalnością swojego przedsiębiorstwa.	N		Implementację zapewnia art. 39 Prawa restrukturyzacyjnego.	
Art. 5 ust. 2	W razie konieczności decyzję o powołaniu przez organ sądowy lub administracyjny nadzorcy restrukturyzacyjnego podejmuje się indywidualnie dla każdego przypadku, z wyjątkiem określonych okoliczności, w których państwa członkowskie mogą wymagać obowiązkowego powołania takiego nadzorcy w każdym przypadku.	T		Implementacja będzie zapewniona poprzez wprowadzenie zasady, iż otwarcie każdego postępowania restrukturyzacyjnego będzie skutkowało wstrzymaniem indywidualnych czynności egzekucyjnych (art. 189a Prawa restrukturyzacyjnego). W takiej sytuacji uzasadnione będzie wyznaczenie przez sąd nadzorcy sądowego (nadzorcy układu) w każdym postępowaniu, co	

				stanowi regułę określoną w art. 23 Prawa Restrukturyzacyjnego.	
Art. 5 ust. 3	Państwa członkowskie przewidują powołanie nadzorcy restrukturyzacyjnego, w celu pomocy dłużnikowi i wierzycielom w negocjowaniu i sporządzeniu planu, co najmniej w następujących przypadkach: a) gdy ogólne wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych, zgodnie z art. 6 ust. 3, zostało przyznane przez organ sądowy lub administracyjny i organ zdecydował, że taki nadzorca jest niezbędny, aby zabezpieczyć interes stron; b) gdy plan restrukturyzacji wymaga zatwierdzenia przez organ sądowy lub administracyjny wbrew sprzeciwowi grupy wierzycieli, zgodnie z art. 11; lub c) gdy występuje o to dłużnik lub większość wierzycieli, pod warunkiem że w tym ostatnim przypadku koszt związany z nadzorcą zostanie pokryty przez wierzycieli.	T		j.w.	
Art. 6 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby dłużnicy mogli korzystać ze wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych, aby pomóc w negocjowaniu planu restrukturyzacji w ramach restrukturyzacji zapobiegawczej. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że organy sądowe lub administracyjne mogą odmówić przyznania wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych w przypadku gdy nie jest ono konieczne lub w przypadku gdy nie służyłoby ono osiągnięciu celu określonego w akapicie pierwszym.	T	Art.1 pkt 28 projektu	„Art. 189a. 1. Postępowanie egzekucyjne skierowane do majątku dłużnika wszczęte przed dniem otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego ulega zawieszeniu z mocy prawa z dniem otwarcia postępowania na okres czterech miesięcy od dnia otwarcia postępowania.”	
Art. 6 ust. 2	Bez uszczerbku dla ust. 4 i 5 państwa członkowskie zapewniają, aby wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych mogło dotyczyć wszystkich rodzajów roszczeń, w tym wierzytelności zabezpieczonych i wierzytelności uprzywilejowanych.	T		j.w.	
Art. 6 ust. 3	Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych może być ogólne, obejmujące wszystkich wierzycieli, lub może być ograniczone do jednego lub większej liczby pojedynczych wierzycieli lub kategorii wierzycieli.	N		Implementacja nie jest wymagana – przepis ma charakter fakultatywny.	

	W przypadku gdy wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych ma charakter ograniczony, ma ono zastosowanie wyłącznie do wierzycieli, którzy zostali poinformowani o negocjacjach dotyczących planu restrukturyzacji, o których mowa w ust. 1, lub o wstrzymaniu, zgodnie z prawem krajowym.				
Art. 6 ust. 4	Państwa członkowskie mogą, w ściśle określonych okolicznościach, wyłączyć niektóre roszczenia lub kategorie roszczeń z zakresu wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych w przypadku gdy takie wyłączenie jest należycie uzasadnione oraz gdy: a) jest mało prawdopodobne, aby egzekucja zagroziła restrukturyzacji przedsiębiorstwa; lub b) wierzyciele tych roszczeń zostaliby pokrzywdzeni wskutek wstrzymania czynności egzekucyjnych.	N		Implementacja nie jest wymagana – przepis ma charakter fakultatywny.	
Art. 6 ust. 5	Ust. 2 nie ma zastosowania do roszczeń pracowników. Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego państwa członkowskie mogą stosować ust. 2 do roszczeń pracowników jeżeli państwa członkowskie zapewniają, oraz w zakresie, w jakim zapewniają, gwarancję spłaty takich roszczeń w ramach restrukturyzacji zapobiegawczej na podobnym poziomie ochrony.	T	Art. 1 pkt 28 projektu	„Art. 189a. 1. Postępowanie egzekucyjne skierowane do majątku dłużnika wszczęte przed dniem otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego ulega zawieszeniu z mocy prawa z dniem otwarcia postępowania na okres czterech miesięcy od dnia otwarcia postępowania. [...] 6. Do egzekucji należności ze stosunku pracy , świadczeń alimentacyjnych oraz rent z tytułu odszkodowania za wywołanie choroby, niezdolności do pracy, kalectwa lub śmierci oraz z tytułu zamiany uprawnień objętych treścią prawa dożywocia na dożywotnią rentę przepisów ust. 1-4 nie stosuje się.”	
Art. 6 ust. 6	Pierwotny okres wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych jest ograniczony do maksymalnie czterech miesięcy.	T		j.w.	
Art. 6 ust. 7	Niezależnie od ust. 6 państwa członkowskie mogą pozwolić organom sądowym lub administracyjnym na przedłużenie okresu wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych lub do przyznania nowego okresu wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych, na wniosek dłużnika, wierzyciela lub, w stosownych przypadkach, nadzorcy restrukturyzacyjnego. Takie przedłużenie lub nowe wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych przyznaje się tylko w ściśle określonych okolicznościach, gdy takie przedłużenie lub nowe wstrzymanie są należycie uzasadnione, na przykład gdy:	T	Art. 1 pkt 28 projektu	„Art. 189b. 1. Sędzia-komisarz na wniosek nadzorcy sądowego lub zarządcy może zawiesić postępowanie egzekucyjne na okres dalszy niż wskazany w art. 189a ust. 1 lub zakazać skierowania egzekucji do majątku dłużnika oraz wykonania postanowienia o zabezpieczeniu roszczenia lub zarządzenia zabezpieczenia roszczenia na tym majątku w okresie dalszym niż wskazany w art. 189a ust. 1 jeżeli zostanie uprawdopodobnione, że w postępowaniu zostanie zawarty układ.	

	a) poczyniono odpowiednie postępy w negocjacjach dotyczących planu restrukturyzacji; b) dalsze wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych nie powoduje niesprawiedliwego traktowania praw lub interesów któregoś z zainteresowanych uczestników; lub c) nie doszło jeszcze do wszczęcia wobec dłużnika postępowania upadłościowego, które mogłoby zakończyć się likwidacją dłużnika na mocy prawa krajowego.				
Art. 6 ust. 8	Łączny okres wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych, włącznie z przedłużeniami i wznowieniami, nie może przekraczać dwunastu miesięcy. W przypadku gdy państwa członkowskie dokonały wyboru wdrożenia niniejszej dyrektywy w drodze jednego lub większej liczby postępowań lub środków, które nie spełniają warunków dotyczących powiadamiania zgodnie z załącznikiem A do rozporządzenia (UE) 2015/848, łączny okres wstrzymania czynności egzekucyjnych w ramach takich postępowań nie może przekraczać czterech miesięcy, jeśli główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika został przeniesiony do innego państwa członkowskiego w okresie trzech miesięcy przed złożeniem wniosku o wszczęcie postępowania dotyczącego restrukturyzacji zapobiegawczej.	T	Art. 1 pkt 28 projektu	„Art. 189b 4. Łączny okres zawieszenia postępowań egzekucyjnych lub trwania zakazu, o którym mowa w ust. 1 nie może przekraczać 12 miesięcy. Do łącznego okresu zawieszenia postępowań egzekucyjnych lub trwania zakazu, o którym mowa w ust. 1 wlicza się również okres zawieszenia postępowań egzekucyjnych lub trwania zakazu, o którym mowa w ust. 1 w prowadzonych poprzednio postępowaniach restrukturyzacyjnych, w których prawomocnie umorzono postępowanie albo prawomocnie odmówiono zatwierdzenia układu w ciągu roku przed dniem otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego, chyba że z uwagi na wyjątkowe okoliczności sędzia-komisarz postanowi inaczej.”	
Art. 6 ust. 9	Państwa członkowskie zapewniają, aby organy sądowe lub administracyjne mogły uchylić wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych w następujących sytuacjach: a) wstrzymanie nie spełnia już celu wsparcia negocjacji dotyczących planu restrukturyzacji, na przykład gdy okaże się, że kontynuowania negocjacji nie popiera taka część wierzycieli, która - zgodnie z prawem krajowym - mogłaby zapobiec przyjęciu planu restrukturyzacji; b) wniosek dłużnika lub nadzorcy restrukturyzacyjnego; c) w przypadku gdy tak przewidziano w prawie krajowym – jeżeli jeden lub większa liczba wierzycieli lub jedna lub większa liczba grup wierzycieli są lub byłyby	T	Art. 1 pkt 28 projektu	„Art. 189a 7. Sędzia-komisarz może uchylić zawieszenie postępowania egzekucyjnego, o którym mowa w ust. 1 jeżeli: 1) wniosek taki został złożony przez dłużnika lub nadzorcę sądowego; 2) istnieje uzasadnione przypuszczenie, że w głosowaniu nad układem większość, o której mowa w art. 119 nie zostanie osiągnięta; 3) zawieszenie postępowania egzekucyjnego skutkowałoby rażącym pokrzywdzeniem jednego	

	pokrzywdzeni wskutek wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych; lub d) w przypadku gdy tak przewidziano w prawie krajowym – jeżeli wstrzymanie czynności egzekucyjnych prowadzi do niewypłacalności wierzyciela. Państwa członkowskie mogą ograniczyć uprawnienie, zgodnie z akapitem pierwszym, do uchylania wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych do sytuacji, w których wierzyciele nie mieli możliwości bycia wysłuchanymi, zanim wstrzymanie zaczęło obowiązywać lub zanim organ sądowy lub administracyjny przyznał przedłużenie okresu wstrzymania. Państwa członkowskie mogą przewidzieć okres minimalny, nieprzekraczający okresu, o którym mowa w ust. 6, w którym nie można uchylić wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych.			lub więcej wierzycieli.”	
Art. 7 ust. 1	W przypadku gdy obowiązek dłużnika, przewidziany w prawie krajowym, złożenia wniosku o wszczęcie postępowania upadłościowego, które mogłoby zakończyć się likwidacją dłużnika, powstaje w okresie wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych, obowiązek ten zawiesza się na okres tego wstrzymania.	N		Implementację zapewnia art. 21 ust. 3 Prawa upadłościowego.	
Art. 7 ust. 2	Wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych zgodnie z art. 6 zawiesza, na wniosek jednego lub większej liczby wierzycieli, na okres wstrzymania, wszczęcie postępowania upadłościowego, które mogłoby zakończyć się likwidacją dłużnika.	N		Uzasadnienie j.w.	
Art. 7 ust. 3	3. Państwa członkowskie mogą odstąpić od stosowania ust. 1 i 2 w sytuacjach, gdy dłużnik nie jest w stanie spłacać swoich długów w terminie ich wymagalności. W takich przypadkach państwa członkowskie zapewniają, aby organ sądowy lub administracyjny mógł podjąć decyzję o utrzymaniu korzyści związanych ze wstrzymaniem indywidualnych czynności egzekucyjnych, jeżeli, biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, wszczęcie postępowania upadłościowego, które mogłoby zakończyć się likwidacją dłużnika, nie byłoby zgodne z ogólnym interesem wierzycieli.	N		Implementacja nie jest wymagana – przepis ma charakter fakultatywny.	
Art. 7 ust. 4	Państwa członkowskie przewidują przepisy uniemożliwiające wierzycielom, których dotyczy wstrzymanie czynności egzekucyjnych, wstrzymywanie się z wykonaniem lub rozwiązywanie, przyspieszenie wykonania lub w jakichkolwiek	N		Implementację zapewnia art. 256 ust. 2 Prawa Restrukturyzacyjnego.	

	inny sposób dokonywać zmian podstawowych umów wzajemnych podlegających wykonaniu ze szkodą dla dłużnika, w odniesieniu do długów, które powstały przed wstrzymaniem czynności egzekucyjnych, wyłącznie z powodu faktu, że długi te nie zostały spłacone przez dłużnika. Przez podstawowe umowy wzajemne podlegające wykonaniu rozumie się umowy wzajemne podlegające wykonaniu, które są niezbędne do kontynuowania bieżącej działalności przedsiębiorstwa, w tym umowy dotyczących dostaw, których zawieszenie doprowadziłoby do zastoju w działalności dłużnika. Akapit pierwszy nie uniemożliwia państwom członkowskim zapewnienia takim wierzycielom odpowiednich zabezpieczeń, aby zapobiec pokrzywdzeniu takich wierzycieli w wyniku zastosowania tego akapitu. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że niniejszy ustęp ma zastosowanie także do umów wzajemnych podlegających wykonaniu, innych niż podstawowe.				
Art. 7 ust. 5	Państwa członkowskie zapewniają, aby wierzyciele nie mogli wstrzymywać się z wykonaniem, rozwiązywać, przyspieszać wykonania lub w jakikolwiek inny sposób zmieniać umów wzajemnych podlegających wykonaniu ze szkodą dla dłużnika na mocy klauzuli umownej przewidującej takie środki, wyłącznie z powodu: a) wystąpienia z wnioskiem o wszczęcie postępowania dotyczącego restrukturyzacji zapobiegawczej; b) wystąpienia z wnioskiem o wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych; c) wszczęcia postępowania dotyczącego restrukturyzacji zapobiegawczej; lub d) przyznania wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych jako takiego.	N		Implementację zapewniają już art. 225, 247 i 248 Prawa Restrukturyzacyjnego.	
Art. 7 ust. 6	Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych nie ma zastosowania do uzgodnień dotyczących kompensowania sald, w tym uzgodnień dotyczących kompensowania upadłościowego, na rynkach finansowych, energetycznych i towarowych, nawet w okolicznościach, gdy nie ma zastosowania art. 31 ust. 1, jeśli takie uzgodnienia podlegają wykonaniu na mocy krajowego prawa upadłości. Wstrzymanie czynności egzekucyjnych ma jednak zastosowanie do egzekucji przez wierzyciela roszczenia	N		Implementacja nie jest wymagana – przepis ma charakter fakultatywny.	

	wobec dłużnika, które wynika z realizacji uzgodnienia dotyczącego kompensowania sald. Akapit pierwszy nie ma zastosowania do umów na dostawę towarów, usług lub energii niezbędnych dla działalności przedsiębiorstwa dłużnika, chyba że takie umowy mają postać kontraktu giełdowego będącego przedmiotem obrotu na giełdzie lub innym rynku, który to kontrakt można w każdym momencie zastąpić zgodnie z bieżącą wartością rynkową.				
Art. 7 ust. 7	Państwa członkowskie zapewniają, aby samo wygaśnięcie wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych bez przyjęcia planu restrukturyzacji nie powodowało wszczęcia postępowania upadłościowego, które mogłoby zakończyć się likwidacją dłużnika, chyba że spełnione są inne określone w prawie krajowym warunki wszczęcia takiego postępowania.	N		Implementacja jest już zapewniona – postępowanie upadłościowe może być wszczęte wyłącznie na wniosek.	
Art. 8 ust. 1	1. Państwa członkowskie wymagają, aby plany restrukturyzacji przedkładane do przyjęcia zgodnie z art. 9, lub przedkładane organowi sądowemu lub administracyjnemu do zatwierdzenia zgodnie z art. 10, zawierały co najmniej następujące informacje: a) dane identyfikujące dłużnika; b) aktywa i pasywa dłużnika w momencie przedkładania planu restrukturyzacji, w tym wartość aktywów, opis sytuacji ekonomicznej dłużnika i położenia pracowników, oraz opis przyczyn i skali trudności dłużnika; c) zainteresowani uczestnicy, których wymienia się indywidualnie lub opisuje według kategorii długów, zgodnie z prawem krajowym, a także ich roszczenia lub udziały objęte planem restrukturyzacji; d) w stosownych przypadkach – grupy, na które podzielono zainteresowanych uczestników, w celu przyjęcia planu restrukturyzacji, oraz odpowiednie wartości roszczeń i udziałów każdej grupy; e) w stosownych przypadkach – strony, których plan restrukturyzacji nie dotyczy, i które wymienia się indywidualnie lub opisuje według kategorii długów, zgodnie z prawem krajowym, wraz z opisem powodów, dla czego proponuje się, aby plan ich nie dotyczył;	T	Art. 1 pkt 3 projektu	„Art. 10 ust. 5 Pełny opis i przegląd planowanych środków restrukturyzacyjnych, o którym mowa w ust. 1 pkt 4 zawiera również: 1) określenie ogólnych skutków w zakresie zatrudnienia, w tym planowanych zwolnień, organizacji pracy w zmniejszonym wymiarze czasu lub podobnych skutków; 2) ustalenia dotyczące informowania przedstawicieli pracowników i przeprowadzania z nimi konsultacji.”; W pozostałym zakresie implementację zapewnia art. 10 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego w obecnym brzmieniu.	

	f) w stosownych przypadkach – dane identyfikujące nadzorcy restrukturyzacyjnego; g) warunki planu restrukturyzacji, w tym w szczególności: (i) wszelkie proponowane środki restrukturyzacji, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1; (ii) w stosownych przypadkach – proponowany okres trwania wszelkich proponowanych środków restrukturyzacji; (iii) ustalenia dotyczące informowania przedstawicieli pracowników i przeprowadzania z nimi konsultacji zgodnie z prawem Unii i prawem krajowym; (iv) w stosownych przypadkach – ogólne skutki w zakresie zatrudnienia, na przykład zwolnienia, organizacja pracy w zmniejszonym wymiarze czasu lub podobne skutki; (v) szacowane przepływy finansowe dłużnika, jeżeli tak przewiduje prawo krajowe; oraz (vi) wszelkie nowe finansowanie przewidywane w ramach planu restrukturyzacji oraz powody, dla których nowe finansowanie jest niezbędne do realizacji tego planu; h) uzasadnienie, w którym wyjaśnia się, dlaczego istnieje racjonalna szansa na to, że plan restrukturyzacji zapobiegnie niewypłacalności dłużnika i zapewni rentowność jego przedsiębiorstwa, w tym warunki wstępne niezbędne dla powodzenia planu. Państwa członkowskie mogą wymagać sporządzenia lub zatwierdzenia uzasadnienia przez eksperta zewnętrznego lub przez nadzorcę restrukturyzacyjnego, jeżeli taki nadzorca został powołany.				
Art. 8 ust. 2	Państwa członkowskie udostępniają online kompleksową listę kontrolną dla planów restrukturyzacji, dostosowaną do potrzeb MŚP. Lista kontrolna zawiera praktyczne wskazówki dotyczące sposobu opracowania planu restrukturyzacji zgodnie z prawem krajowym.	T		Przepis o charakterze technicznym – nie wymaga zmian legislacyjnych.	

	Listę kontrolną udostępnia się w języku urzędowym lub językach urzędowych państwa członkowskiego. Państwa członkowskie rozważają udostępnienie listy kontrolnej w co najmniej jednym innym języku, w szczególności w języku używanym w międzynarodowym obrocie gospodarczym.				
Art. 9 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby bez względu na to, kto występuje z wnioskiem o postępowanie dotyczące restrukturyzacji zapobiegawczej zgodnie z art. 4, dłużnicy mieli prawo przedłożyć plan restrukturyzacji zainteresowanym uczestnikom do przyjęcia. Państwa członkowskie mogą również przewidzieć, że wierzyciele i nadzorcy restrukturyzacyjni mają prawo przedkładania planów restrukturyzacji oraz przewidują warunki ich przedkładania.	N		Implementację zapewnia już art. 155 ust. 1 Pr. Rest.	
Art. 9 ust. 2	Państwa członkowskie zapewniają zainteresowanym uczestnikom prawo do głosowania w sprawie przyjęcia planu restrukturyzacji. Strony, których plan restrukturyzacji nie dotyczy, nie mają prawa do głosowania w sprawie przyjęcia tego planu.	N		Implementację zapewniają już art. 113, 114, 116 i 119 Prawa restrukturyzacyjnego.	
Art. 9 ust. 3	Niezależnie od ust. 2 państwa członkowskie mogą wyłączyć z zakresu prawa do głosowania następujące grupy: a) udziałowcy; b) wierzyciele, których roszczenia mają niższy stopień uprzywilejowania niż roszczenia zwykłych wierzycieli niezabezpieczonych w przypadku zastosowania normalnej kolejności zaspokajania w postępowaniu likwidacyjnym; lub c) wszelkie strony powiązane z dłużnikiem lub przedsiębiorstwem dłużnika, gdy na mocy prawa krajowego zachodzi konflikt interesów.	N		Implementacja nie jest wymagana – przepis ma charakter fakultatywny.	

Art. 9 ust. 4	Państwa członkowskie zapewniają, aby zainteresowani uczestnicy byli traktowani jako odrębne grupy, które odzwierciedlają wystarczającą wspólnotę interesów na podstawie sprawdzalnych kryteriów, zgodnie z prawem krajowym. Tworzy się odrębne grupy do celów przyjęcia planu restrukturyzacji co najmniej dla wierzytelności zabezpieczonych i niezabezpieczonych. Państwa członkowskie mogą również przewidzieć utworzenie odrębnej grupy dla roszczeń pracowników. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że dłużnicy będący MŚP mogą zdecydować o nietraktowaniu zainteresowanych uczestników jako odrębnych grup. Państwa członkowskie wprowadzają odpowiednie środki w celu zapewnienia, aby tworzenie grup przebiegało w sposób uwzględniający w szczególności ochronę wierzycieli wymagających szczególnego traktowania, takich jak mali dostawcy.	T	Art. 1 pkt 17	„Art. 161 1. Propozycje układowe mogą przewidywać podział wierzycieli na grupy obejmujące poszczególne kategorie interesów. Podział wierzycieli na grupy odbywa się w oparciu o obiektywne, jednoznaczne i uzasadnione ekonomicznie lub prawnie kryteria dotyczące stosunków prawnych wiążących wierzycieli z dłużnikiem, z których wynikają zobowiązania objęte propozycjami układowymi z uwzględnieniem kolejności zaspokojenia wierzycieli przewidzianej w prawie upadłościowym.”;	
Art. 9 ust. 5	Prawa do głosowania i tworzenie grup podlegają weryfikacji przez organ sądowy lub administracyjny po przedłożeniu wniosku o zatwierdzenie planu restrukturyzacji. Państwa członkowskie mogą wymagać, aby organ sądowy lub administracyjny weryfikował i zatwierdzał prawa do głosowania i tworzenie grup na etapie wcześniejszym, niż etap, o którym mowa w ustępie pierwszym.	N		Implementację zapewniają już obowiązujące przepisy – art. 164 ust. 1 i 2 Prawa Restrukturyzacyjnego.	
Art. 9 ust. 6	Plan restrukturyzacji zostaje przyjęty przez zainteresowanych uczestników, pod warunkiem że uzyska poparcie większości ustalonej na podstawie kwoty ich roszczeń lub wartości udziałów w każdej grupie. Państwa członkowskie mogą dodatkowo wymagać uzyskania większości ustalonej na podstawie liczby zainteresowanych uczestników w każdej grupie. Państwa członkowskie określają większości wymagane do przyjęcia planu restrukturyzacji. Większości te nie mogą przekraczać 75 % kwoty roszczeń lub wartości udziałów w każdej grupie lub, w stosownych przypadkach, 75 % liczby zainteresowanych uczestników w każdej grupie.	N		Implementację zapewniają już obowiązujące przepisy – art. 119 ust. 1 i 2 Prawa Restrukturyzacyjnego.	
Art. 9 ust. 7	Niezależnie od ust. 2–6 państwa członkowskie mogą przewidzieć, że formalne głosowanie w sprawie przyjęcia planu	N		Przepis o charakterze fakultatywnym – nie wymaga implementacji.	

	restrukturyzacji może zostać zastąpione porozumieniem z wymaganą większością.				
Art. 10 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby co najmniej następujące plany restrukturyzacji były wiążące dla stron tylko wówczas, gdy zostały zatwierdzone przez organ sądowy lub administracyjny: a) plany restrukturyzacji, które mają wpływ na roszczenia lub udziały zainteresowanych uczestników wyrażających sprzeciw; b) plany restrukturyzacji przewidujące nowe finansowanie; c) plany restrukturyzacji, które wiążą się z utratą ponad 25 % miejsc pracy, jeżeli na taką utratę zezwala prawo krajowe.	N		Implementację zapewniają już obowiązujące przepisy – art. 164 ust. 1 Prawa Restrukturyzacyjnego. Każdy układ przyjęty w postępowaniu restrukturyzacyjnym musi być zatwierdzony przez sąd.	
Art. 10 ust. 2	Państwa członkowskie zapewniają, aby warunki, na jakich plan restrukturyzacji może zostać zatwierdzony przez organ sądowy lub administracyjny, były jasno określone i obejmowały co najmniej następujące wymogi: a) plan restrukturyzacji przyjęto zgodnie z art. 9; b) wierzyciele, których łączy wystarczająca wspólnota interesów, należący do tej samej grupy, są traktowani równo oraz w sposób proporcjonalny do ich roszczenia; c) o planie restrukturyzacji powiadomiono zgodnie z prawem krajowym wszystkich zainteresowanych uczestników; d) w przypadku gdy istnieją wierzyciele wyrażający sprzeciw, plan restrukturyzacji spełnia kryterium ochrony najlepszych interesów wierzycieli; e) w stosownych przypadkach, wszelkie nowe finansowanie jest niezbędne do realizacji planu restrukturyzacji i nie powoduje niesprawiedliwego traktowania interesów wierzycieli. Zgodność z akapitem pierwszym lit. d) jest weryfikowana przez organ sądowy lub administracyjny tylko wówczas, gdy plan restrukturyzacji jest kwestionowany na tej podstawie.	T	Art. 1 pkt 20	„Art. 165 2. Sąd odmawia zatwierdzenia układu, jeżeli jakikolwiek wierzyciel, który głosował przeciw układowi i zgłosił zastrzeżenia, znalazłby się w wyniku jego realizacji w gorszej sytuacji, niż w przypadku przeprowadzenia postępowania upadłościowego lub w przypadku zakończenia postępowania restrukturyzacyjnego bez przyjęcia układu.” W pozostałym zakresie implementację zapewnia art. 165 Prawa restrukturyzacyjnego w obecnym brzmieniu.	

Art. 10 ust. 3	Państwa członkowskie zapewniają, aby organy sądowe lub administracyjne mogły odmówić zatwierdzenia planu restrukturyzacji w sytuacji, gdyby nie stwarzał on racjonalnych szans na zapobieżenie niewypłacalności dłużnika lub zapewnienie rentowności przedsiębiorstwa.	N		Implementację zapewnia już art. 165 Prawa Restrukturyzacyjnego.	
Art. 10 ust. 4	Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy wymagane jest zatwierdzenie planu restrukturyzacji przez organ sądowy lub administracyjny, aby stał się on wiążący, stosowna decyzja była podejmowana w sposób efektywny w celu zapewnienia szybkiego rozpatrzenia tej kwestii.	N		Przepis nie wymaga zmian legislacyjnych, dotyczy zapewnienia efektywnego procedowania przez sąd.	
Art. 11 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby plan restrukturyzacji, który nie został zaaprobowany przez zainteresowanych uczestników, jak przewiduje art. 9 ust. 6, w każdej grupie dysponującej prawem do głosowania, mógł zostać zatwierdzony przez organ sądowy lub administracyjny na wniosek dłużnika lub za zgodą dłużnika, oraz mógł stać się wiążący dla grup dysponujących prawem do głosowania i wyrażających sprzeciw, w przypadku gdy ten plan restrukturyzacji spełnia co najmniej następujące warunki: a) jest zgodny z art. 10 ust. 2 i 3; b) został zaaprobowany przez: (i) większość grup zainteresowanych uczestników dysponujących prawem do głosowania, pod warunkiem że co najmniej jedna z tych grup to grupa wierzycieli zabezpieczonych lub grupa uprzywilejowana w stosunku do grupy zwykłych wierzycieli niezabezpieczonych; lub - jeśli ten warunek nie zostanie spełniony, (ii) co najmniej jedną grupę zainteresowanych uczestników dysponującą prawem do głosowania lub, w przypadku gdy tak przewidziano w prawie krajowym, stron, które doznały uszczerbku, inną niż grupa udziałowców lub jakakolwiek inna grupa, która na podstawie wyceny dłużnika jako przedsiębiorstwa kontynuującego działalność nie otrzymałaby jakichkolwiek płatności ani nie zachowałaby jakichkolwiek udziałów, lub, w przypadku gdy tak przewidziano w prawie krajowym, można by racjonalnie domniemywać, że	T	Art. 1 pkt 21 projektu	„Art. 165b. 1. W przypadku stwierdzenia nieprzyjęcia układu na podstawie art. 119 ust. 1 i 2, na wniosek dłużnika lub za jego zgodą, sąd zatwierdza układ jeżeli: 1) większość grup wierzycieli głosowała za układem, w tym co najmniej jedna grupa wierzycieli, o których mowa w art. 161 ust. 1 pkt 3 lub wierzycieli o wyższym stopniu uprzywilejowania od wierzycieli, o których mowa w art. 342 ust. 1 pkt 2 Prawa upadłościowego, a w przypadku niespełnienia tego warunku, za przyjęciem układu głosowała grupa lub grupy wierzycieli stanowiące co najmniej połowę grup należących do tych kategorii wierzycieli, które w przypadku przeprowadzenia postępowania upadłościowego otrzymałyby jakiekolwiek zaspokojenie, przy zastosowaniu wyceny zakładającej kontynuację działalności przedsiębiorstwa dłużnika; 2) wyrażająca sprzeciw grupa wierzycieli uzyska w drodze układu co najmniej ten sam stopień zaspokojenia, jak każda inna grupa wierzycieli o takim stopniu uprzywilejowania w postępowaniu upadłościowym oraz wyższy stopień zaspokojenia niż jakakolwiek inna grupa o niższym stopniu uprzywilejowania w postępowaniu upadłościowym; 3) dotychczasowi wspólnicy, udziałowcy lub akcjonariusze nie otrzymają w wyniku przyjęcia układu wartości przekraczającej wartość wniesionych przez siebie środków w ramach realizacji planu restrukturyzacyjnego; 2. Warunek wskazany w ust. 1 pkt 3 nie ma zastosowania w przypadku, gdy: 1) układ przewiduje pełne zaspokojenie wierzycieli lub 2) wartość środków wniesionych przez wspólników, udziałowców lub akcjonariuszy jest większa od wartości zmniejszenia wysokości wierzytelności przewidzianej w	

	nie otrzymałaby jakichkolwiek płatności ani nie zachowałaby jakichkolwiek udziałów, gdyby zastosowano normalną kolejność zaspokajania w postępowaniu likwidacyjnym na mocy prawa krajowego; c) zapewnia, aby wyrażające sprzeciw grupy zainteresowanych wierzycieli dysponujące prawem do głosowania były traktowane co najmniej równie korzystnie jak każda inna grupa o takim samym stopniu uprzywilejowania i bardziej korzystnie niż jakakolwiek inna grupa o niższym stopniu uprzywilejowania; oraz d) żadna z grup zainteresowanych uczestników nie może na podstawie planu restrukturyzacji otrzymać lub zachować więcej niż pełna kwota swoich roszczeń lub udziałów. Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego państwa członkowskie mogą ograniczyć wymóg uzyskania zgody dłużnika do przypadków, w których dłużnikami są MŚP. Państwa członkowskie mogą zwiększyć minimalną liczbę grup zainteresowanych uczestników lub, w przypadku gdy tak przewidziano w prawie krajowym, stron, które doznały uszczerbku, których zgoda jest wymagana do zaaprobowania planu zgodnie z lit. b) ppkt (ii) akapitu pierwszego;			układzie dla wierzycieli głosujących przeciwko układowi, lub 3) współnikami dłużnika są wyłącznie osoby fizyczne; 3. Przez wierzycieli o wyższym lub niższym stopniu uprzywilejowania, o których mowa w ust. 1 pkt 2, rozumie się wierzycieli, którzy są zaspokojeni w odpowiednio wyższym lub niższym stopniu w postępowaniu upadłościowym, w szczególności wierzycieli o odpowiednio wyższej lub niższej kategorii zaspokojenia, przy uwzględnieniu wierzycieli zaspokajanych w ramach odrębnego planu podziału.";	
Art. 11 ust. 2	Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 lit. c) państwa członkowskie mogą przewidzieć, że wyrażająca sprzeciw grupa zainteresowanych wierzycieli dysponująca prawem do głosowania jest w pełni zaspakajana w drodze zastosowania tych samych lub równoważnych środków, w przypadku gdy mniej uprzywilejowana grupa ma otrzymać jakąkolwiek płatność lub zachować jakiejkolwiek udziały na podstawie planu restrukturyzacji. Państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić przepisy przewidujące odstępstwa od akapitu pierwszego, w przypadku gdy są one konieczne do osiągnięcia celów planu restrukturyzacji oraz w przypadku gdy plan ten nie powoduje niesprawiedliwego traktowania praw lub interesów któregokolwiek z zainteresowanych uczestników.	N		Przepis o charakterze fakultatywnym – nie wymaga implementacji.	

Art. 12 ust. 1	W przypadku gdy państwa członkowskie wyłączają udziałowców ze stosowania art. 9–11, zapewniają w drodze innych środków, aby udziałowcy ci nie mogli bezzasadnie uniemożliwiać lub utrudniać przyjęcia i zatwierdzenia planu restrukturyzacji.	N		Implementację zapewnia art. 116 Prawa restrukturyzacyjnego.	
Art. 12 ust. 2	Państwa członkowskie zapewniają także, aby udziałowcy nie mogli bezzasadnie uniemożliwiać lub utrudniać realizacji planu restrukturyzacji.	N		j.w.	
Art. 12 ust. 3	Na mocy niniejszego artykułu państwa członkowskie mogą dostosować znaczenie pojęcia bezzasadnego uniemożliwiania i utrudniania, aby uwzględnić między innymi: czy dłużnik jest MŚP czy dużym przedsiębiorstwem; proponowane środki restrukturyzacyjne mające wpływ na prawa udziałowców; rodzaj udziałowca; czy dłużnik jest osobą prawną czy fizyczną; lub czy wspólnicy w spółce mają ograniczoną czy nieograniczoną odpowiedzialność.	N		Przepis o charakterze fakultatywnym – nie wymaga implementacji.	
Art. 13 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby ramy restrukturyzacji zapobiegawczej nie miały wpływu na indywidualne i zbiorowe prawa pracownicze, wynikające z unijnego i krajowego prawa pracy, takie jak: a) prawo do negocjacji zbiorowych i działań zbiorowych; oraz b) prawo do informacji i konsultacji zgodnie z dyrektywą 2002/14/WE i dyrektywą 2009/38/WE, w szczególności: (i) informowanie przedstawicieli pracowników o rozwoju i prawdopodobnym rozwoju działalności przedsiębiorstwa lub zakładu oraz ich sytuacji ekonomicznej, umożliwiając im przedstawienie dłużnikowi obaw dotyczących sytuacji przedsiębiorstwa oraz w odniesieniu do potrzeby rozważenia zastosowania mechanizmów restrukturyzacji; (ii) informowanie przedstawicieli pracowników o każdym postępowaniu dotyczącym restrukturyzacji zapobiegawczej, które mogłoby wpłynąć na zatrudnienie, na przykład na zdolność pracowników do odzyskania ich wynagrodzeń i wszelkich przyszłych płatności, w tym wypłat związanych z pracowniczymi programami emerytalnymi;	T	Art. 1 pkt 1 oraz art. 1 pkt 3 projektu	Implementacja zostanie zapewniona poprzez: a) zmianę brzmienia art. 3 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego i wyraźne wskazanie, że postępowanie sanacyjne (które ma wpływ na indywidualne i zbiorowe prawa pracowników) nie jest postępowaniem z zakresu restrukturyzacji zapobiegawczej, w związku z czym dyrektywa nie ma do niego zastosowania, b) dodanie art. 10 ust.5 Prawa restrukturyzacyjnego „Art. 10 ust. 5 Pełny opis i przegląd planowanych środków restrukturyzacyjnych, o którym mowa w ust. 1 pkt 4 zawiera również: 1) określenie ogólnych skutków w zakresie zatrudnienia, w tym planowanych zwolnień, organizacji pracy w zmniejszonym wymiarze czasu lub podobnych skutków; 2) ustalenia dotyczące informowania przedstawicieli pracowników i przeprowadzania z nimi konsultacji.”	

	(iii) informowanie przedstawicieli pracowników o planach restrukturyzacji oraz konsultowanie się z nimi w tej sprawie, zanim plany restrukturyzacji zostaną przedłożone do przyjęcia zgodnie z art. 9, lub do zatwierdzenia przez organ sądowy lub administracyjny zgodnie z art. 10; c) prawa zagwarantowane na mocy dyrektyw 98/59/WE, 2001/23/WE i 2008/94/WE.				
Art. 13 ust. 2	W przypadku gdy plan restrukturyzacji obejmuje środki prowadzące do zmian w organizacji pracy lub w stosunkach umownych z pracownikami, środki te są zatwierdzane przez tych pracowników, jeżeli prawo krajowe lub układy zbiorowe przewidują takie zatwierdzenie w takich przypadkach.	T	Art. 1 pkt 1 projektu	Jedynie w postępowaniu sanacyjnym plan restrukturyzacji może obejmować środki mające wpływ na organizację pracy lub stosunki umowne z pracownikami. Zmiana art. 3 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego spowoduje, że postępowanie sanacyjne nie będzie objęte wpływem dyrektywy, jako postępowanie niebędące postępowaniem z zakresu restrukturyzacji zapobiegawczej.	
Art. 14 ust. 1	Organ sądowy lub administracyjny podejmuje decyzję w sprawie wyceny przedsiębiorstwa dłużnika tylko wtedy, gdy plan restrukturyzacji został zakwestionowany przez wyrażającego sprzeciw zainteresowanego uczestnika na podstawie: a) zarzutu naruszenia kryterium ochrony najlepszych interesów wierzycieli na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 6; albo b) zarzutu naruszenia warunków zatwierdzenia planu restrukturyzacji wbrew sprzeciwowi grupy wierzycieli na podstawie art. 11 ust. 1 lit. b) ppkt (ii).	T	Art. 1 pkt 19 projektu	„Art. 164 „3a. W przypadku zgłoszenia zastrzeżeń sąd może zobowiązać nadzorcę albo zarządcę do przedłożenia weryfikacji testu zaspokożenia, która w części wskazanej przez sąd zostanie dokonana na podstawie opinii sporządzonej przez podmiot wskazany przez sąd.”	
Art. 14 ust. 2	Państwa członkowskie zapewniają, aby do celów podjęcia decyzji o wycenie zgodnie z ust. 1 organy sądowe lub administracyjne mogły powołać lub wysłuchać opinii biegłych o odpowiednich kwalifikacjach.	T	Art. 1 pkt 19 projektu	j.w.	
Art. 14 ust. 3	Do celów ust. 1 państwa członkowskie zapewniają, aby wyrażający sprzeciw zainteresowany uczestnik mógł wnieść skargę do organu sądowego lub administracyjnego odpowiedzialnego za zatwierdzenie planu restrukturyzacji.	N		Implementację zapewnia już obowiązujący art. 165 ust. 7 Prawa restrukturyzacyjnego.	
	Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że taka skarga może być wnoszona w ramach odwołania od decyzji w sprawie zatwierdzenia planu restrukturyzacji.				

Art. 15 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby plany restrukturyzacji zatwierdzone przez organ sądowy lub administracyjny były wiążące dla wszystkich zainteresowanych uczestników wymienionych lub opisanych zgodnie z art. 8 ust. 1 lit. c).	N		Implementację zapewnia już obowiązujący art. 166 ust. 1 Pr. Rest.	
Art. 15 ust. 2	Państwa członkowskie zapewniają, aby plan restrukturyzacji nie miał wpływu na wierzycieli, którzy nie są zaangażowani w jego przyjęcie na podstawie prawa krajowego.	N		Implementację zapewnia już obowiązujący art. 166 ust. 2 Pr. Rest.	
Art. 16 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby każde odwołanie przewidziane na mocy prawa krajowego od decyzji w sprawie zatwierdzenia lub odrzucenia planu restrukturyzacji wydanej przez organ sądowy było wnoszone do sądu wyższej instancji. Państwa członkowskie zapewniają, aby odwołanie od decyzji w sprawie zatwierdzenia lub odrzucenia planu restrukturyzacji wydanej przez organ administracyjny było wnoszone do organu sądowego.	N		Implementację zapewnia już obowiązujący art. 165 ust. 7 Pr. Rest.	
Art. 16 ust. 2	Odwołania rozstrzyga się w sposób efektywny w celu zapewnienia szybkiego rozpatrzenia.	N		Implementację zapewnia już obowiązujący art. 200 ust. 6 Pr. Rest.	
Art. 16 ust. 3	Odwołanie od decyzji zatwierdzającej plan restrukturyzacji nie powoduje skutków zawieszających w odniesieniu do wykonania tego planu. Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego państwa członkowskie mogą przewidzieć, że organy sądowe mogą zawiesić wykonanie planu restrukturyzacji lub jego części, w przypadku gdy jest to konieczne i właściwe dla zabezpieczenia interesów strony.	T	Art. 1 pkt 16 projektu	16) w art. 165 ust. 7 otrzymuje brzmienie: „7. Na postanowienie w przedmiocie zatwierdzenia układu przysługuje zażalenie. Zażalenie wnosi się w terminie dwóch tygodni. Sąd może wstrzymać wykonanie zaskarżonego postanowienia w przedmiocie zatwierdzenia układu do czasu rozstrzygnięcia zażalenia jeżeli wykonywanie układu w okresie do rozpoznania zażalenia skutkowałoby pokrzywdzeniem wierzycieli”;	
Art. 16 ust. 4	Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy odwołanie zgodnie z ust. 3 zostało uwzględnione, organ sądowy mógł: a) uchylić plan restrukturyzacji; albo b) zatwierdzić plan restrukturyzacji – ze zmianami, w przypadku gdy tak przewidziano w prawie krajowym, albo bez zmian. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że w przypadku gdy plan zostanie zatwierdzony na mocy akapitu pierwszego lit. b), przyznawane jest odszkodowanie każdej stronie, która poniosła straty pieniężne i której odwołanie zostało uwzględnione.	T	Art.1 pkt 21 projektu	17) po art. 165 dodaje się art. 165a w brzmieniu: „Art. 165a Sąd może dokonać stosownych zmian w układzie, jeżeli zmiany te nie naruszają istotnych postanowień układu i na skutek ich wprowadzenia sąd zatwierdzi układ.”	

Art. 17 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają należytą ochronę nowego finansowania i finansowania przejściowego. W przypadku jakiegokolwiek późniejszego ogłoszenia upadłości dłużnika, co najmniej: a) nowe finansowanie i finansowanie przejściowe nie może być uznane za bezskuteczne, nieważne lub niepodlegające wykonaniu; oraz b) podmioty zapewniające takie finansowanie nie ponoszą odpowiedzialności cywilnej, administracyjnej ani karnej z tego powodu, że finansowanie takie wiąże się ze szkodą dla ogółu wierzycieli, chyba że obecne są inne dodatkowe przesłanki przewidziane w prawie krajowym.	T	Art.2 pkt 1 projektu	1) po art. 127 dodaje się art. 127a w brzmieniu: „Art. 127a 1. Finansowanie udzielone dłużnikowi w postępowaniu restrukturyzacyjnym w celu realizacji planu restrukturyzacyjnego uwzględnione w tym planie lub finansowanie udzielone w celu zapewnienia kontynuowania działalności dłużnika bądź utrzymania lub zwiększenia wartości przedsiębiorstwa dłużnika nie może być uznane za bezskuteczne w stosunku do masy upadłości lub niepodlegające wykonaniu, jeżeli zostało udzielone za zgodą sędziego-komisarza lub rady wierzycieli. 2. Podmioty zapewniające finansowanie, o którym mowa w ust. 1 nie ponoszą odpowiedzialności w przypadku, gdy finansowanie takie wiąże się ze szkodą dla ogółu wierzycieli.”	
Art. 17 ust. 2	Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że ust. 1 ma zastosowanie do nowego finansowania wyłącznie wtedy, gdy plan restrukturyzacji został zatwierdzony przez organ sądowy lub administracyjny, oraz do finansowania przejściowego, które było przedmiotem kontroli ex ante.	N		Przepis o charakterze fakultatywnym – nie wymaga implementacji.	
Art. 17 ust. 3	Państwa członkowskie mogą wyłączyć ze stosowania ust. 1 finansowanie przejściowe, które zostało przyznane po tym, jak dłużnik stał się niezdolny do spłacania swoich długów w terminie ich wymagalności.	N		Przepis o charakterze fakultatywnym – nie wymaga implementacji.	
Art. 17 ust. 4	Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że w związku z późniejszym postępowaniem upadłościowym podmioty zapewniające nowe finansowanie lub finansowanie przejściowe są uprawnione do otrzymania płatności z pierwszeństwem wobec innych wierzycieli, których roszczenia byłyby w przeciwnym razie tak samo lub bardziej uprzywilejowane.	N		Przepis o charakterze fakultatywnym – nie wymaga implementacji.	
Art. 18 ust. 1	Bez uszczerbku dla art. 17 państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku jakiegokolwiek późniejszego ogłoszenia upadłości dłużnika transakcje, które są racjonalne i niezwłocznie konieczne do negocjowania planu restrukturyzacji, nie mogły zostać uznane za bezskuteczne, nieważne lub niepodlegające wykonaniu z tego powodu, że takich transakcji dokonano ze szkodą dla ogółu wierzycieli, chyba że obecne są inne dodatkowe przesłanki przewidziane w prawie krajowym.	T	Art. 2 pkt 2 projektu	„Art. 129a 1.Umowy oraz operacje finansowe uwzględnione w zatwierdzonym planie restrukturyzacyjnym lub układzie nie mogą zostać uznane za bezskuteczne w stosunku do masy upadłości lub niepodlegające wykonaniu z tego powodu, że działają na szkodę ogółu wierzycieli.	
Art. 18 ust. 2	Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że ust. 1 ma zastosowanie wyłącznie do przypadków, w których plan został	N		Przepis o charakterze fakultatywnym.	

	zatwierdzony przez organ sądowy lub administracyjny lub w których takie transakcje były przedmiotem kontroli ex ante.				
Art. 18 ust. 3	Państwa członkowskie mogą wyłączyć ze stosowania ust. 1 transakcje, które zostały dokonane po tym, jak dłużnik stał się niezdolny do spłacania swoich długów w terminie ich wymagalności.	N		Przepis o charakterze fakultatywnym.	
Art. 18 ust. 4	Transakcje, o których mowa w ust. 1, obejmują co najmniej: a) zapłatę honorariów i kosztów z tytułu negocjowania, przyjęcia lub zatwierdzenia planu restrukturyzacji; b) zapłatę honorariów i kosztów z tytułu profesjonalnego doradztwa ściśle związanego z restrukturyzacją; c) zapłatę wynagrodzenia pracowników za już wykonaną pracę bez uszczerbku dla innych form ochrony przewidzianych w prawie Unii lub prawie krajowym; d) wszelkie płatności i wypłaty dokonane w ramach prowadzenia zwykłej działalności, inne niż te, o których mowa w lit. a)–c).	T	Art. 2 pkt 2 projektu	„2. Umowy oraz operacje handlowe, o których mowa w ust. 1 obejmują przede wszystkim: a) zapłatę honorariów i kosztów z tytułu negocjowania, przyjęcia lub zatwierdzenia planu restrukturyzacji, b) zapłatę honorariów i kosztów z tytułu profesjonalnego doradztwa ściśle związanego z restrukturyzacją, c) zapłatę wynagrodzenia pracowników za już wykonaną pracę, d) wszelkie płatności i wypłaty dokonane w ramach prowadzenia zwykłej działalności, inne niż te, o których mowa w lit. a)–c).”	
Art. 18 ust. 5	Bez uszczerbku dla art. 17 państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku jakiegokolwiek późniejszego ogłoszenia upadłości dłużnika transakcje, które są racjonalne i niezwłocznie konieczne do realizacji planu restrukturyzacji i które są dokonywane zgodnie z planem restrukturyzacji zatwierdzonym przez organ sądowy lub administracyjny, nie mogły zostać uznane za bezskuteczne, nieważne lub niepodlegające wykonaniu z tego powodu, że takich transakcji dokonano ze szkodą dla ogółu wierzycieli, chyba że obecne są inne dodatkowe przesłanki przewidziane w prawie krajowym.	T		Uzasadnienie jak do ust. 1	
Art. 19	Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy zachodzi prawdopodobieństwo niewypłacalności, kadra kierownicza należycie uwzględniła co najmniej następujące aspekty: a) interesy wierzycieli, udziałowców i innych zainteresowanych podmiotów; b) potrzebę podjęcia kroków w celu uniknięcia niewypłacalności; oraz	N		Implementację zapewniają art. 300-302 w zw. z art. 308 Kodeksu karnego	

	c) potrzebę unikania działań, które celowo lub w wyniku rażącego zaniedbania zagrażają rentowności przedsiębiorstwa.				
Art. 20 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby niewypłacalni przedsiębiorcy mieli dostęp do co najmniej jednego rodzaju postępowania, które może prowadzić do całkowitego umorzenia długów zgodnie z niniejszą dyrektywą. Państwa członkowskie mogą wymagać zaprzestania prowadzenia działalności handlowej, gospodarczej, rzemieślniczej lub zawodowej, której dotyczą długi niewypłacalnego przedsiębiorcy.	N		Implementację zapewniają art. 369 – 370f Prawa upadłościowego, przewidujące możliwość umorzenia zobowiązań upadłego przedsiębiorcy, będącego osobą fizyczną, bez ustalania planu spłaty wierzycieli.	
Art. 20 ust. 2	Państwa członkowskie, w których warunkiem całkowitego umorzenia długów jest częściowa spłata długu przez przedsiębiorcę, zapewniają, aby obowiązek spłaty związany z tym warunkiem był uzależniony od indywidualnej sytuacji przedsiębiorcy, a w szczególności aby był proporcjonalny do podlegającego zajęciu lub pozostającego do dyspozycji dochodu i majątku przedsiębiorcy w okresie wymaganym dla uzyskania umorzenia długów oraz uwzględniał słuszne interesy wierzycieli.	N		Uzasadnienie j.w.	
Art. 20 ust. 3	Państwa członkowskie zapewniają, aby przedsiębiorcy, których długi zostały umorzone, mogli korzystać z krajowych ram zapewniających wsparcie dla przedsiębiorstw skierowane do przedsiębiorców, w tym dostępu do stosownych i aktualnych informacji dotyczących tych ram	N		Uzasadnienie j.w.	
Art. 21 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby okres, po którego upływie niewypłacalni przedsiębiorcy mogą uzyskać całkowite umorzenie swoich długów, nie był dłuższy niż trzy lata, począwszy najpóźniej od dnia: a) w przypadku postępowania obejmującego plan spłaty wierzycieli – decyzji organu sądowego lub administracyjnego zatwierdzającej plan lub od rozpoczęcia realizacji planu; albo b) w przypadku każdego innego postępowania – decyzji organu sądowego lub administracyjnego w sprawie wszczęcia postępowania, lub ustanowienia masy upadłościowej przedsiębiorcy.	N		Uzasadnienie j.w. (implementację zapewnia art. 370a ust. 1 Prawa upadłościowego).	
Art. 21 ust. 2	Państwa członkowskie zapewniają, aby niewypłacalni przedsiębiorcy, którzy wywiązali się ze swoich obowiązków, w przypadku gdy takie obowiązki istnieją w prawie krajowym, uzyskali umorzenie swoich długów wraz z upływem okresu wymaganego dla uzyskania umorzenia długów bez potrzeby składania wniosku do organu sądowego lub administracyjnego o	N		Uzasadnienie j.w.	

	wszczęcie dodatkowego postępowania innego niż te, o których mowa w ust. 1. Bez uszczerbku dla akapitu pierwszego państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić przepisy umożliwiające organowi sądowemu lub administracyjnemu weryfikację, czy przedsiębiorcy wywiązali się z obowiązków niezbędnych do uzyskania umorzenia długów.				
Art. 21 ust. 3	Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że całkowite umorzenie długów nie zakłóca kontynuowania postępowania upadłościowego zakładającego sprzedaż i podział majątku przedsiębiorcy wchodzącego w skład masy upadłościowej tego przedsiębiorcy z dniem upływu okresu wymaganego dla uzyskania umorzenia długów.	N		Przepis o charakterze fakultatywnym.	
Art. 22 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy niewypłacalny przedsiębiorca uzyskał umorzenie długów zgodnie z niniejszą dyrektywą, wszelkie zakazy podejmowania lub kontynuowania działalności handlowej, gospodarczej, rzemieślniczej lub zawodowej, wynikające jedynie z faktu, że przedsiębiorca ten jest niewypłacalny, przestały być skuteczne najpóźniej z końcem okresu wymaganego dla uzyskania umorzenia długów.	N		W polskim porządku prawnym brak jest przepisów przewidujących zakaz prowadzenia działalności gospodarczej w toku wykonywania ustalonego planu spłat wierzycieli.	
Art. 22 ust. 2	Państwa członkowskie zapewniają, aby z upływem okresu wymaganego dla uzyskania umorzenia długów zakazy, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, przestały być skuteczne bez potrzeby składania wniosku do organu sądowego lub administracyjnego o wszczęcie dodatkowego postępowania innego niż te, o których mowa w art. 21 ust. 1.	N		j.w.	

Art. 23 ust. 1	Na zasadzie odstępstwa od art. 20–22 państwa członkowskie utrzymują lub wprowadzają przepisy odmawiające dostępu do umorzenia długów lub ograniczające taki dostęp, lub cofające dostęp do umorzenia długów lub przewidujące dłuższe okresy na potrzeby uzyskania całkowitego umorzenia długów lub dłuższe okresy zakazu prowadzenia działalności, w przypadku gdy, według prawa krajowego, niewypłacalny przedsiębiorca działał względem wierzycieli lub innych zainteresowanych podmiotów nieuczciwie lub w złej wierze w momencie zaciągania długów, podczas trwania postępowania upadłościowego lub podczas spłacania długów, bez uszczerbku dla przepisów krajowych dotyczących ciężaru dowodu.	N		Przepis dopuszczający odstępstwa od art. 20-22 dyrektywy – nie wymaga implementacji.	
Art. 23 ust. 2	Na zasadzie odstępstwa od art. 20–22 państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić przepisy odmawiające dostępu lub ograniczające dostęp, lub cofające dostęp do umorzenia długów, lub przewidujące dłuższe okresy na potrzeby uzyskania całkowitego umorzenia długów lub dłuższe okresy zakazu prowadzenia działalności, w przypadku gdy zachodzą pewne ściśle określone okoliczności i gdy takie odstępstwa są należyście uzasadnione, na przykład w przypadku: a) gdy niewypłacalny przedsiębiorca istotnie naruszył obowiązki wynikające z planu spłaty wierzycieli lub jakiegokolwiek inny obowiązek prawny mający na celu zabezpieczenie interesów wierzycieli, w tym obowiązek dotyczący zapewnienia wierzycielom maksymalnego zwrotu z zaangażowanych środków; b) gdy niewypłacalny przedsiębiorca nie wywiązuje się z obowiązków w zakresie informacji lub współpracy wynikających z prawa Unii i prawa krajowego; c) stanowiących nadużycie wniosków o umorzenie długów; d) gdy jest kolejny wniosek o umorzenie długów w określonym okresie po przyznaniu danemu niewypłacalnemu przedsiębiorcy całkowitego umorzenia długów lub po odmowie całkowitego umorzenia długów temu przedsiębiorcy z powodu poważnego naruszenia obowiązków w zakresie informacji lub współpracy;	N		j.w.	

	e) gdy koszt postępowania prowadzącego do umorzenia długów nie został pokryty; lub f) gdy odstępstwo jest niezbędne w celu zagwarantowania równowagi między prawami dłużnika a prawami jednego lub większej liczby wierzycieli.				
Art. 23 ust. 3	Na zasadzie odstępstwa od art. 21 państwa członkowskie mogą przewidzieć dłuższe okresy wymagane dla uzyskania umorzenia długów w przypadku gdy: a) organ sądowy lub administracyjny zatwierdził lub zarządził środki ochronne w celu zabezpieczenia głównego lokalu niewypłacalnego przedsiębiorcy oraz, w stosownych przypadkach, rodziny przedsiębiorcy, lub składników majątku istotnych dla kontynuowania działalności handlowej, gospodarczej, rzemieślniczej lub zawodowej przedsiębiorcy; lub b) główny lokal niewypłacalnego przedsiębiorcy oraz, w stosownych przypadkach, rodziny przedsiębiorcy, nie został sprzedany.	N		j.w.	
Art. 23 ust. 4	Państwa członkowskie mogą wyłączyć szczególne kategorie długów z umorzenia długów lub ograniczyć dostęp do umorzenia długów, lub ustanowić dłuższy okres wymagany dla uzyskania umorzenia długów, w przypadku gdy takie wyłączenia, ograniczenia lub dłuższe okresy są należycie uzasadnione, na przykład kategorie długów takie jak: a) długi zabezpieczone; b) długi, które wynikają z sankcji karnych lub w związku z nimi; c) długi, które wynikają z odpowiedzialności deliktowej; d) długi w zakresie zobowiązań alimentacyjnych wynikających z więzi rodzinnych, z pokrewieństwa, małżeństwa lub powinowactwa; e) długi powstałe po złożeniu wniosku o wszczęcie postępowania prowadzącego do umorzenia długów lub po wszczęciu takiego postępowania; oraz	N		j.w.	

	f) długi, które wynikają z obowiązku pokrycia kosztu postępowania prowadzącego do umorzenia długów.				
Art. 23 ust. 5	Na zasadzie odstępstwa od art. 22 państwa członkowskie mogą przewidzieć dłuższe lub bezterminowe zakazy prowadzenia działalności, w przypadku gdy niewypłacalny przedsiębiorca wykonuje zawód: a) który podlega szczególnym zasadom etyki lub szczególnym zasadom dotyczącym reputacji lub wiedzy fachowej, a przedsiębiorca naruszył te zasady; lub b) polegający na zajmowaniu się zarządzaniem majątkiem innych osób. Akapit pierwszy ma również zastosowanie w przypadku gdy niewypłacalny przedsiębiorca występuje o dostęp do zawodu, o którym mowa w lit. a) lub b) tego akapitu.	N		j.w.	
Art. 23 ust. 6	Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla przepisów krajowych dotyczących zakazu prowadzenia działalności zarządzanego przez organ sądowy lub administracyjny innego niż te, o których mowa w art. 22.	N		j.w.	
Art. 24 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku, gdy niewypłacalni przedsiębiorcy mają długi dotyczące działalności zawodowej powstałe w ramach prowadzenia przez nich działalności handlowej, gospodarczej, rzemieślniczej lub zawodowej, a także długi prywatne zaciągnięte poza ramami tej działalności, i długów tych nie da się racjonalnie rozdzielić, takie długi, jeżeli podlegają umorzeniu, były przedmiotem jednego postępowania w celu uzyskania całkowitego umorzenia długów.	N		Implementacja jest zapewniona – upadłość osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą obejmuje zarówno długi związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, jak i długi prywatne.	
Art. 24 ust. 2	Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że w przypadku gdy długi powstałe w wyniku prowadzenia działalności zawodowej można oddzielić od długów prywatnych, długi te są – w celu uzyskania całkowitego umorzenia długów – przedmiotem odrębnych, ale skoordynowanych postępowań albo tego samego postępowania.	N		j.w.	
Art. 25	Bez uszczerbku dla niezależności sądów oraz wszelkich różnic w organizacji sądownictwa w całej Unii, państwa członkowskie zapewniają, aby: a) członkowie organów sądowych i administracyjnych prowadzący postępowania dotyczące restrukturyzacji,	N		Implementację zapewniają: a) art. 82a Prawa o ustroju sądów powszechnych,	

	niewypłacalności i umorzenia długów odbyli odpowiednie szkolenia i mieli wiedzę fachową niezbędną do wykonywania swoich obowiązków; oraz b) postępowania dotyczące restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów były prowadzone w sposób efektywny w celu zapewnienia szybkiego rozpatrzenia.			b) art. 45, 59, 121 ust. 2, 134 ust.1, 182 ust.3, 263 ust.1 i 281 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego	
Art. 26 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby: a) nadzorcy powoływani przez organ sądowy lub administracyjny w postępowaniach dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów (zwani dalej „nadzorcami”) odbyli odpowiednie szkolenia i mieli wiedzę fachową niezbędną do wykonywania swoich obowiązków; b) warunki kwalifikowalności, a także procedura powoływania, odwoływania i rezygnacji nadzorców były jasne, przejrzyste i sprawiedliwe; c) przy powoływaniu nadzorczy w konkretnej sprawie, w tym w sprawach z elementami transgranicznymi, należyte były brane pod uwagę doświadczenie i wiedza fachowa nadzorczy oraz specyfika danej sprawy; oraz d) w celu uniknięcia konfliktu interesów – dłużnicy i wierzyciele mieli możliwość wniesienia sprzeciwu wobec wyboru lub powołania nadzorczy albo możliwość wystąpienia o jego zmianę.	N		Implementację zapewniają: a) art. 2 ust. 5 i art. 3 ustawy o licencji doradcy restrukturyzacyjnego, b) art. 24-30, art. 35, art. 38 i art. 51 Prawa restrukturyzacyjnego, c) art. 38 ust. 1a i art. 51 ust.1a Prawa restrukturyzacyjnego, d) art. 28 Prawa restrukturyzacyjnego.	
Art. 26 ust. 2	Komisja ułatwia wymianę najlepszych praktyk między państwami członkowskimi w celu poprawy jakości szkoleń w całej Unii, w tym przez wymianę doświadczeń oraz narzędzia służące budowaniu zdolności.	N		Przepis techniczny, nie wymaga implementacji.	
Art. 27 ust. 1	Państwa członkowskie ustanawiają odpowiednie mechanizmy nadzorcze i regulacyjne w celu zapewnienia skutecznego nadzoru nad pracą nadzorców, aby ich usługi były świadczone w sposób efektywny i kompetentny oraz – w odniesieniu do zaangażowanych stron – bezstronny i niezależny. Mechanizmy te obejmują również środki zapewniające rozliczalność nadzorców, którzy nie dopełnili swoich obowiązków.	N		Implementację zapewniają art. 30-33 Prawa restrukturyzacyjnego.	

Art. 27 ust. 2	Państwa członkowskie zapewniają publiczną dostępność informacji dotyczących organów lub podmiotów sprawujących nadzór nad nadzorcami.	N		Implementację zapewniło uruchomienie z dniem 1 grudnia 2021 r. Krajowego Rejestru Zadłużonych.	
Art. 27 ust. 3	Państwa członkowskie mogą zachęcać nadzorców do opracowywania i przestrzegania kodeksów postępowania.	N		Przepis o charakterze ogólnym, nie wymaga implementacji.	
Art. 27 ust. 4	Państwa członkowskie zapewniają, aby wynagrodzenie nadzorców było regulowane przepisami, które są spójne z celem zakładającym skuteczne prowadzenie postępowań. Państwa członkowskie zapewniają, aby wprowadzone zostały odpowiednie procedury umożliwiające rozstrzyganie wszelkich sporów dotyczących wynagrodzenia.	N		Implementację zapewniają art. 42-60 i art. 55-64 Prawa restrukturyzacyjnego	
Art. 28	Państwa członkowskie zapewniają, aby w postępowaniach dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów strony postępowania, nadzorca oraz organ sądowy lub administracyjny mieli możliwość dokonania przy użyciu środków komunikacji elektronicznej – w tym także w sytuacjach transgranicznych – co najmniej następujących czynności: a) zgłaszanie roszczeń; b) przedstawianie planów restrukturyzacji lub planów spłat wierzycieli; c) powiadomienia wierzycieli; d) wnoszenie skarg i odwołań.	N		Implementację zapewniło uruchomienie z dniem 1 grudnia 2021 r. Krajowego Rejestru Zadłużonych.	
Art. 29 ust. 1	Państwa członkowskie co roku, na poziomie krajowym, gromadzą i agregują dane dotyczące postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów, w podziale na rodzaj postępowania, oraz obejmujące co najmniej następujące elementy: a) liczba postępowań, o których przeprowadzenie wystąpiono lub które wszczęto, w przypadku gdy takie wszczęcie przewidziano w prawie krajowym, oraz postępowań, które są w toku lub które zostały zakończone; b) średni czas trwania postępowań – od momentu przedłożenia wniosku lub od momentu wszczęcia postępowania, w przypadku gdy takie wszczęcie	N		Przepis techniczny – nie wymaga implementacji.	

	przewidziano w prawie krajowym, do momentu zakończenia postępowania; c) liczba postępowań innych niż te wymagane na podstawie lit. d), w podziale na rodzaje wyników; d) liczba wniosków o postępowania restrukturyzacyjne uznanych za niedopuszczalne, odrzuconych lub wycofanych przed wszczęciem postępowania.				
Art. 29 ust. 2	Państwa członkowskie co roku, na poziomie krajowym, gromadzą i agregują dane dotyczące liczby dłużników, którzy zostali objęci postępowaniami restrukturyzacyjnymi lub postępowaniami upadłościowymi i w przypadku których, w trzyletnim okresie poprzedzającym przedłożenie wniosku lub wszczęcie takich postępowań, w przypadku gdy takie wszczęcie przewidziano w prawie krajowym, zatwierdzono plan restrukturyzacji w ramach wcześniejszego postępowania restrukturyzacyjnego w zastosowaniu tytułu II.	N		Przepis techniczny – nie wymaga implementacji.	
Art. 29 ust. 3	Państwa członkowskie mogą co roku, na poziomie krajowym, gromadzić i agregować dane dotyczące: a) średniego kosztu każdego rodzaju postępowania; b) średnich stóp odzysku w odniesieniu do wierzycieli zabezpieczonych i niezabezpieczonych, a w stosownych przypadkach – innych rodzajów wierzycieli, odrębnie; c) liczby przedsiębiorców, którzy po przeprowadzeniu postępowania na podstawie art. 1 ust. 1 lit. b) zakładają nowe przedsiębiorstwo; d) liczby zlikwidowanych miejsc pracy związanych z postępowaniami dotyczącymi restrukturyzacji i niewypłacalności.	N		Przepis techniczny – nie wymaga implementacji.	
Art. 29 ust. 4	Państwa członkowskie podają dane, o których mowa w ust. 1 lit. a)–c), oraz – w stosownych przypadkach i o ile są dostępne – dane, o których mowa w ust. 3, w podziale w zależności od: a) wielkości dłużników, którzy nie są osobami fizycznymi; b) tego, czy dłużnicy, którzy są objęci postępowaniami dotyczącymi restrukturyzacji lub niewypłacalności, są osobami fizycznymi czy osobami prawnymi; oraz	N		j.w.	

	c) tego, czy postępowania prowadzące do umorzenia długów dotyczą tylko przedsiębiorców czy wszystkich osób fizycznych.				
Art. 29 ust. 5	Państwa członkowskie mogą gromadzić i agregować dane, o których mowa w ust. 1-4, korzystając z techniki doboru próby, która zapewnia reprezentatywność pod względem ich wielkości i różnorodności.	N		Przepis techniczny – nie wymaga implementacji.	
Art. 29 ust. 6	Państwa członkowskie gromadzą i agregują dane, o których mowa w ust. 1, 2, 4, oraz, w stosownych przypadkach, w ust. 3, za pełne lata kalendarzowe kończące się w dniu 31 grudnia każdego roku, począwszy od pierwszego pełnego roku kalendarzowego następującego po dniu rozpoczęcia stosowania aktów wykonawczych, o których mowa w ust. 7. Dane te przekazuje się co roku Komisji, przy użyciu standardowego formularza przekazywania danych, do dnia 31 grudnia roku kalendarzowego następującego po roku, w odniesieniu do którego zgromadzono dane.	N		Przepis techniczny - nie wymaga implementacji.	
Art. 29 ust. 7	Komisja określa wzór formularza przekazywania danych, o którym mowa w ust. 6 niniejszego artykułu, w drodze aktów wykonawczych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 30 ust. 2.	N		Przepis techniczny – adresowany do Komisji – nie wymaga implementacji.	
Art. 29 ust. 8	Komisja publikuje na swojej stronie internetowej dane przekazywane zgodnie z ust. 6 w sposób przystępny i przyjazny dla użytkownika.	N		Przepis techniczny – adresowany do Komisji - nie wymaga implementacji.	
Art. 30 ust. 1 i 2	1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011. 2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011. W przypadku gdy komitet nie wyda żadnej opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.	N		Przepis techniczny – nie wymaga implementacji.	
Art. 31 ust. 1-3	1. Następujące akty ustawodawcze stosuje się niezależnie od niniejszej dyrektywy: a) dyrektywa 98/26/WE; b) dyrektywa 2002/47/WE; oraz c) rozporządzenie (UE) nr 648/2012.	N		Przepis techniczny – nie wymaga implementacji.	

	2. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla wymogów ochronnych dotyczących środków pieniężnych, nałożonych na instytucje płatnicze na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 (24) i na instytucje pieniądza elektronicznego na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE (25). 3. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla stosowania Konwencji o zabezpieczeniach międzynarodowych na wyposażeniu ruchomym oraz protokołu do tej konwencji dotyczącego kwestii właściwych dla sprzętu lotniczego, podpisanych w Kapsztadzie w dniu 16 listopada 2001 r., których niektóre państwa członkowskie są stronami w momencie przyjęcia niniejszej dyrektywy.				
Art. 32	W art. 84 dyrektywy (UE) 2017/1132 dodaje się ustęp w brzmieniu: „4. Państwa członkowskie odstępują od stosowania art. 58 ust. 1, art. 68, 72, 73 i 74, art. 79 ust. 1 lit. b), art. 80 ust. 1 i art. 81 w zakresie i przez okres, w jakim odstępstwa takie są niezbędne do ustanowienia ram restrukturyzacji zapobiegawczej przewidzianych w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 (*1). Akapit pierwszy pozostaje bez uszczerbku dla zasady równego traktowania udziałowców.	N		Przepis zmieniający art. 84 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1132 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie niektórych aspektów prawa spółek.	
Art. 33	Nie później niż w dniu 17 lipca 2026 r., a następnie co pięć lat, Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie dotyczące stosowania i skutków niniejszej dyrektywy, w tym zastosowania tworzenia grup i zasad głosowania w odniesieniu do wierzycieli wymagających szczególnego traktowania, takich jak pracownicy. Na podstawie tej oceny Komisja przedłoży w stosownym przypadku wniosek ustawodawczy, uwzględniając dodatkowe środki mające na celu konsolidację i harmonizację prawnych ram restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów.	N		Przepis techniczny, dotyczący obowiązków sprawozdawczych, związanych ze stosowaniem dyrektywy.	
Art. 34 ust. 1 - 3	1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują do dnia 17 lipca 2021 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy, z wyjątkiem przepisów niezbędnych do wykonania art. 28 lit. a), b) i c), które są przyjmowane i publikowane do dnia 17 lipca 2024 r., oraz przepisów niezbędnych do wykonania art. 28 lit. d), które są			Przepis techniczny, określający termin implementacji dyrektywy.	

	przyjmowane i publikowane do dnia 17 lipca 2026 r. Tekst tych przepisów niezwłocznie przekazują Komisji. Państwa członkowskie stosują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy od dnia 17 lipca 2021 r., z wyjątkiem przepisów niezbędnych do wykonania art. 28 lit. a), b) i c), które stosuje się od dnia 17 lipca 2024 r., oraz przepisów niezbędnych do wykonania art. 28 lit. d), które stosuje się od dnia 17 lipca 2026 r. 2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 państwa członkowskie, które napotkają szczególne trudności w wykonaniu niniejszej dyrektywy, mają możliwość skorzystać z przedłużenia, maksymalnie o rok, okresu wykonania przewidzianego w ust. 1. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o potrzebie skorzystania z tej opcji przedłużenia okresu wykonania do dnia 17 stycznia 2021 r. 3. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.	N			
Art. 35	Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.	N		Przepis techniczny, określający datę wejścia dyrektywy w życie.	
Art. 36	Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.	N		Przepis techniczny, określający adresatów dyrektywy.	